

DIEVA DERĪBA AR MUMS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mt 10:22, Jņ 6:29, 5Moz 28:1–14, Sak 3:1–10, Mal 3:7–11, Mt 6:25–33.

ATMIŅAS PANTS:

“Un, kad tu klausīdams klausīsi Tā Kunga, sava Dieva, balsi, un turēsi visus Viņa baušļus, ko es tev šodien pavēlu, tad Tas Kungs, tavš Dievs, tevi jo augstu cels pār visām zemes tautām, un pār tevi nāks visas šīs svētības, un tās tevī piepildīsies, jo tu būsi klausījis Tā Kunga, sava Dieva, balsij.” (5Moz 28:1, 2)

Pārsteidzoši, ka Dievs ir noslēdzis ar mums līgumus (jeb derības). Lielākā daļa no tiem ir abpusēji, kas nozīmē, ka abām pusēm (Dievam un cilvēkiem) ir jādara sava daļa. Paraugš bilaterālai derībai ir: “Ja tu darīsi šo, tad es darīšu to.” Vai arī: “Es darīšu šo, ja tu darīsi to.”

Retāks derības veids ir vienpusēja derība. “Es darīšu tā, vienalga, vai tu kaut ko darīsi vai ne.” Dažas Dieva derības ar cilvēkiem ir vienpusējas. Piemēram, “Viņš liek Savai saulei uzlēkt pār ļauniem un labiem un liek lietum līt pār taisniem un netaisniem” (Mt 5:45). Neatkarīgi no tā, ko mēs darām, mēs varam rēķināties, ka spīdēs saule un līs lietus. Pēc plūdiem Dievs apsolīja cilvēcei un “visiem zemes zvēriem”, ka nekad nebūs vēl vieni plūdi, kas pārklās visu zemi (sk. 1Moz 9:9–16), neskatoties uz mūsu rīcību. Viņš arī apsolīja: “Kamēr būs dienas virs zemes, nemitēsies sēšana un pļaušana, aukstums un karstums, vasara un ziema, diena un nakts.” (1Moz 8:22) Gadalaiki nāks un ies, lai arī ko mēs darītu.

Šajā nedēļā mēs pētīsim dažas ļoti nozīmīgas abpusējās derības starp Dievu un Viņa bērniem. Lūgšim, lai Dieva žēlastībā mēs “izpildītu savu daļu darījumā”.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 14. janvārī.

Glābšanas derība

Kristus nāve Golgātā padarīja glābšanu iespējamu ikvienam cilvēkam, kas jebkad dzīvojis vai jebkad dzīvos. Glābšana (atšķirībā no apsolījuma par gadalaiku maiņu) nav beznosacījuma – tā nevienam netiek dota neatkarīgi no tā, kādi ir viņa darbi. Uzskatu, ka visi tiks glābti, sauc par “universālismu”.

Tā vietā Jēzus skaidri māca, ka, lai arī Viņš ir nomiris par visu cilvēci, daudzi cilvēki iet pa plato ceļu uz iznīcību un mūžīgu nāvi (Mt 7:13, 14).

Ko šie panti saka par to, kā cilvēki saņem glābšanas dāvanu Jēzū?

1Jņ 5:13 _____

Mt 10:22 _____

Jņ 6:29 _____

2Pēt 1:10, 11 _____

Pāvils saprata glābšanas derības abpusējo būtību. Zinot, ka viņš drīz tiks sodīts ar nāvi un neskatoties uz faktu, ka daudzi biedri bija viņu atstājuši, Pāvils pārlicinoši stāstīja savam draugam Timotejam, ka viņš savu daļu ir izdarījis. “Jo es jau topu par ziedošanu, un manas atraisīšanas laiks ir pienācis. Labo cīņu es esmu izcīnījis, skrējieni esmu pabeidzis, ticību esmu turējis. Atliek man tikai saņemt taisnības vainagu, ko mans Kungs, taisnais tiesnesis, dos man viņā dienā, un ne tikvien man, bet arī visiem, kas ir iemīlējuši Viņa parādīšanos.” (2Tim 4:6–8)

Pāvils saka: “Es esmu gatavs, [jo] esmu izcīnījis labo cīņu, esmu pabeidzis savas gaitas, esmu turējis ticību.” Tomēr Pāvils vienmēr ir bijis pārlicināts, ka glābšana ir tikai ticībā, nevis ar likuma darbiem, tāpēc šeit viņš neskatās uz saviem darbiem vai sasniegumiem kā uz nopelniem Dieva priekšā. “Taisnības kronis”, kas viņu gaida, ir Jēzus taisnība, ko Pāvils ticībā ir prasījis sev un turējis līdz mūža galam.

Lai gan glābšana ir nepelnīta dāvana, kāda ir atšķirība starp tiem, kas dāvanu pieņem, un tiem, kas to nepieņem? Ko šīs dāvanas saņemšana prasa, lai mēs darām? _____

Ieklausīties uzcītīgi

Piektā Mozus grāmata ir Mozus atvadu vēsts drukātā versija otrajai israēliešu paaudzei pēc četrdesmit gadus ilgās ceļošanas tuksnesī. Šīs vēstis tika dotas Moāba līdzenumos uz austrumiem no Jērikas. Piektā Mozus grāmata atbilstoši tiek saukta par “Piemiņas grāmatu”.

Šajā grāmatā Mozus pārskata Dieva uzticīgos darbus attiecībā uz Israēlu. Viņš atceras ceļojumus no Sinaja kalna uz Kadeš-Barneu pie Apsolītās Zemes robežām, kā arī sacelšanās un 40 gadus ilgo ceļojumu tuksnesī. Viņš apstiprināja desmit baušļus, desmitā ziedošanu un mantnīcas prasības. Taču 5. Mozus grāmatas centrā ir padoms paklausīt Dievam un saņemt Viņa svētības. Mozus attēlo Dievu kā Tādu, kam ir spējas un vēlme rūpēties par Saviem ļaudīm.

Izlasi 5Moz 28:1–14. Kādas lielas svētības ir apsolītas cilvēkiem? Tomēr kas viņiem ir jādara, lai tās saņemtu? _____

Mozus no visas sirds gribēja, lai tauta saprot, ka Dievam padomā ir brīnišķīgas, pat brīnumpilnas svētības. Vārdi “Ja jūs uzcītīgi ieklausīsieties” liek viņiem saprast, ka šeit izšķiras viņu mūžīgais liktenis. Cik spēcīga brīvās izvēles realitātes atklāšanās! Viņi bija Dieva izredzētā tauta, lielu svētību un lielu apsolījumu saņēmēji, bet šīs svētības un apsolījumi nebija beznosacījuma. Tiem bija jātiek pieņemtiem, un saskaņā ar tiem bija jārikojas.

Nekas, ko Dievs viņiem lūdza, nebija pārāk grūti izdarāms. “Jo šis bauslis, ko es tev šodien pavēlu, nav tev nedz pārāk grūts, nedz par tālu; tas nav debesīs, ka tev būtu jāsaka: kas mūsu dēļ kāps debesīs un mums to paņems un mums to paziņos, ka mēs to varētu pildīt? Tas nav arī viņpus jūras, ka tev būtu jāsaka: kas mūsu dēļ celsies pāri jūrai un mums to atvedīs un mums to paziņos, ka mēs to varētu pildīt? Nē, tas vārds ir ļoti tuvu pie tevis, tavā mutē un tavā sirdī, lai tu to pildītu.” (5Moz 30:11–14)

Protams, līdz ar svētībām nāca arī brīdinājumi par lāstiem, ja viņi nepaklausīs (5Moz 28:15–68), tas ir, kādas būs grēka un sacelšanās sekas.

Ko mums šodien nozīmē “ieklausīties uzcītīgi” tajā, ko Dievs saka, lai mēs darām? _____

Godājiet Kungu

Sakāmvārdu grāmata nav tik daudz par pareizo un nepareizo, bet drīzāk par gudrību un muļķību. Lasot šo grāmata, mēs iepazīsim gudrības labumus un muļķības slazdus.

Izlasi Sak 3:1–10. Kādi brīnišķīgi apsolījumi šeit doti? Ko nozīmē “piešķirt Viņam visu savu ienākumu pirmajus”? _____

Dievs lūdz mūs likt Viņu pirmajā vietā, pārvaldot savus īpašumus, lai apliecinātu, ka Viņam pieder viss, kā arī lai apliecinātu savu ticību tam, ka Viņš mūs apgādās. Vēl vairāk—Viņš saka, ka, ja mēs Viņu liksim pirmajā vietā, tad Viņš svētīs to, kas paliks pāri. To darīt, proti, likt Viņu pirmajā vietā, ir ticības rīcība, paļāvības darbība, izpausme tam, ko nozīmē paļaušanās uz To Kungu no visas sirds un nepaļaušanās uz savu gudrību (kas ir īpaši svarīgi, jo tik bieži notiek kaut kas tāds, ko mēs nekādi nevaram izskaidrot vai saprast).

Tomēr krusts ir tas, kam vajadzētu visvairāk mūs mudināt uzticēties Dievam un Viņa mīlestībai. Saprotot, kas katram no mums ir dots Jēzū, kurš ir ne tikai mūsu Radītājs (Jņ 1:4) un mūsu Uzturētājs (Ebr 1:3), bet arī mūsu Pestītājs (Atkl 5:9), atdot Dievam pirmos augļus no tā, kas mums ir, patiešām ir mazākais, ko mēs varam darīt.

“Dievs ne tikai prasa desmito tiesu kā Viņam piederošu, bet Viņš arī pastāsta, kā to vajadzētu rezervēt Viņam. Viņš saka: ‘Dod godu Tam Kungam arī no savas mantas un piešķir Viņam visu savu ienākumu pirmajus.’ Tas mums nemāca, ka mums vajadzētu izlietot savus līdzekļus savām vajadzībām un tad atlikumu atnest Kungam, pat ja tā būtu godīga desmitā daļa. Vispirms atliksim Dieva daļu.” (Elena Vaita “Counsels on Stewardship”, 81. lpp.)

Dievs saka: ja mēs Viņu liksim pirmajā vietā, tad pildīsies mūsu “šķūņi” ar pilnību. Taču tas nenotiks ar brīnumu. Tas ir, jūs nepamodīsieties vienu dienu un neatklāsi, ka pēkšņi jūsu tvertnes un šķūņi ir pilni.

Tā vietā Bībele ir pilna ar labas namturības, rūpīgas plānošanas un finansiālas atbildības principiem, no kuriem uzticība tam, ko Dievs aicina mūs darīt, ir mūsu pirmā un galvenā atbildība.

Kā mēs mācāmies uzticēties Dievam un Viņa apsolījumiem finansiāli grūtos laikos, kad tvertnes un šķūņi nav pilni, lai arī mēs cenšamies būt uzticīgi? _____

Līgums par desmito tiesu

Starp desmitās tiesas došanu un mūsu attiecībām ar Dievu pastāv cieša garīga saistība. Israēlieši piedzīvoja labklājību, kad viņi paklausīja Dievam un bija uzticīgi desmitajā. Turpretī viņi piedzīvoja grūtus laikus, kad viņi to nedarīja. Šķiet, ka viņu dzīvē bija paklausības un labklājības cikls, kam sekoja nepaklausība un problēmas. Vienā no šiem neuzticības periodiem Dievs ar pravieša Maleahijas starpniecību noslēdza abpusēju līgumu ar Saviem ļaudīm.

Izlasi Mal 3:7–11. Kādi apsolījumi un pienākumi atrodami šajos pantos? _____

Dievs apsolīja Saviem ļaudīm, ka, ja viņi atgriezīsies pie Viņa, Viņš atgriezīsies pie viņiem. Kad viņi jautāja, ko Viņš domā ar atgriešanos pie Viņa, Viņš tiešā veidā pateica: “Pārstāji Mani aplaupīt ar desmito tiesu un ziedojumiem.” Viņu laupīšana bija iemesls, kāpēc viņi bija nolādēti. Šeit ir Dieva risinājums lāsta problēmai: “Atnesiet katrs savu desmito tiesu pilnā vērtībā Manā klētī.” (Mal 3:10, NKJV) Un, ja jūs to darīsiet, tad “Es atvērsu debess logus un likšu tādai svētībai pa tiem pārpilnībā nolīt pār jums, ka jums nepietiks telpas, lai to uzņemtu” (NKJV). Ja mums nebūs pietiekami daudz vietas, lai to saņemtu, mums radīsies pārpalikums, ar kuru mēs varēsim palīdzēt citiem un veicināt Dieva lietu.

“Tas, kurš atdeva savu vienpiedzimušo Dēlu mirt par jums, ir noslēdzis ar jums derību. Viņš dod jums Savas svētības un pretī pieprasa, lai jūs atnestu Viņam savu desmito tiesu un ziedojumus. Neviens nekad neuzdrošināsies teikt, ka viņš nekādi nevarēja saprast šo lietu. Dieva plāns attiecībā uz desmito tiesu un upuriem skaidri ir izklāstīts Maleahija trešajā nodaļā. Dievs aicina Savu tautu ievērot līgumu, ko noslēdzis ar viņiem.” (Elena Vaita “Counsels on Stewardship”, 75. lpp.)

Viens no pozitīvajiem paklausības cikliem aprakstīts Jūdejā ķēniņa Hiskijas valdīšanas laikā. Jūdejā notika patiesa atdzimšana, un ļaudis sāka uzticīgi atgriezt savu desmito tiesu un ziedojumus tempļa mantnīcā. To bija tik daudz, ka tika krauti kaudzē pie tempļa. 2L 31:5 stāsta, kas notika, kad ļaudis “sanesa bagātīgi gan pirmos augļus no labības un no jaunā vīna, gan no eļļas un medus, un no visiem tīruma augļiem – no visa viņi atnesa desmito tiesu lielā vairumā”.

Ko tavi desmitās tiesas ziedojumi (vai to trūkums) stāsta par tavu pašā garīgumu un attiecībām ar Dievu? _____

Dzenieties vispirms...

Par Jēzu ir teikts, ka “lielais ļaužu pulks Viņu labprāt klausījās” (Mk 12:37). Lielākā daļa cilvēku lielajos pūļos, kas sekoja un klausījās Jēzū, bija vienkāršā tauta. Viņi tika pabaroti kalna nogāzē un bija dzirdējuši Kalna svētrunu. Jēzus viņiem pamatā pateica: “Es zinu, ka jūs esat nobažījušies, kā uzturēsiet savas ģimenes. Jūs raizējaties par ēdienu un dzērienu, kas jums ik dienas būs vajadzīgs, un par apģērbu, kas vajadzīgs siltumam un aizsardzībai. Taču, lūk, šeit ir tas, ko Es piedāvāju...”

Izlasi Mt 6:25–33. Kas šeit ir apsolīts, un kas cilvēkiem bija jādara, lai saņemtu šos apsolījumus? _____

Daudzi no Dieva apsolījumiem satur abpusējās derības elementus. Tas ir, lai saņemtu svētības, mums ir jādara arī sava daļa.

Izlasi Jes 26:3. Ko mēs esam aicināti darīt, lai mums būtu miers ar Dievu? _____

Izlasi 1Jņ 1:9. Ko Jēzus darīs, ja mēs atzīsimies savos grēkos? _____

Izlasi 2L 7:14. Kādi ir nosacījumi (ja..., tad...) šajā Dieva piedāvājumā? _____

Visi šie panti un arī daudzi citi runā par svarīgo faktu, ka, lai gan Dievs ir augstākais Valdnieks, lai gan Dievs ir mūsu Radītājs un Uzturētājs un lai gan glābšana ir žēlastības dāvana un nepelnīta no mūsu puses, mums tik un tā ir jādara sava daļa lielās cīņas drāmā šeit, virs zemes. Izmantojot svēto brīvās gribas, brīvās izvēles dāvanu, mums ir jāizvēlas sekot Svētā Gara mudinājumiem un paklausīt tam, ko Dievs aicina mūs darīt. Lai gan Dievs piedāvā mums svētības un dzīvību, mēs varam izvēlēties lāstu un nāvi. Nav brīnums, ka Dievs saka: “Tad nu izvēlies dzīvību, ka dzīvotu gan tu, gan tavi pēcnācēji.” (5Moz 30:19)

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Ikreiz, kad Dieva ļaudis jebkurā pasaules periodā ir priedīgi un labprāt īstenojuši Viņa plānu, sistemātiski nodarbojoties ar labdarību [desmito tiesu], dāvājot un ziedojot, viņi ir sapratuši solījumu, ka labklājībai vajadzētu sekot visām viņu pūlēm tieši tādā mērā, kā viņi ir paklausījuši Viņa prasībām. Kad viņi atzina Dieva prasības un tās izpildīja, pagodinot Viņu ar visu, kas viņiem bija, viņu šķūņi bija pārpilni. Bet, kad viņi aplaupīja Dievu ar desmito tiesu un upuriem, viņiem bija jāsaprot, ka viņi aplaupā ne tikai Dievu, bet arī paši sevi, jo Viņš ierobežo savas svētības tiem tieši tādā mērā, kā viņi ierobežo savus ziedojumus Viņam.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 3. sēj., 395. lpp.)

Bībele ir ļoti skaidra tajā, ka mēs tiekam glābti tikai ticībā, kas ir Dieva žēlastības dāvana. Mūsu paklausība Dieva baušļiem ir atsaukšanās Dieva žēlastībai. Tā to nenoņem (galu galā, ja to varētu nopelnīt, tā nebūtu žēlastība: sk. Rm 4:1–4).

Patiešām, ja mēs skatāmies uz Dieva abpusējo derību ar mums, mēs varam redzēt gan savas svētības, gan atbildības. Atsaucoties tam, ko Dievs mums piedāvā, mēs veidojam savas attiecības ar Viņu un lielā mērā nosakām paši savu likteni. Paklausība – mīlestības kalpošana un uzticība – ir patiesa mācekļa pazīme. Neatbrīvojot mūs no paklausības, ticība un vienīgi ticība padara mūs par Kristus žēlastības līdzdalībniekiem, kas ļauj mums īstenot paklausību, ko Dievs no mums sagaida.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ir teikts, ka, pat ja neviens adventists nebūtu uzticīgs desmitās tiesas atgriešanās, mūsu draudzei būtu vairāk nekā pietiekami naudas, lai darītu visu, kas ir vajadzīgs vēsts izplatīšanā. Ko tu dari, lai palīdzētu draudzei darīt to, ko tā ir aicināta darīt, ja runa ir par desmito tiesu un ziedojumiem?

2. Pakavējies vairāk pie domas par to, cik svarīga ir mūsu izvēle un darbi attiecībā ar Dievu. Kā mēs saglabājam darbu un paklausības jautājuma aktualitāti, ieskaitot desmitā maksāšanu un labu namturību, neiekļūstot burta kalpības slazdā?

3. Grupā pārrunājiet jautājumu otrdienas tēmas beigās par to, ka grūti laiki pienāk pat tad, ja esam uzticīgi. Kā mēs to skaidrojam, kad tas notiek, un kā mēs varam nekrist mazdūšībā, ja tas notiek?